

Barnesalen



Fader og smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

GRUYERE - GORNER - ST. LOUIS

No 9

September 1879.

5. Hærg.

G. S. von Schuberts Rejsfortællinger.

(Fortf. fra forrige No.)

Uleste Fortælling.

Den berømte Skole i W. behagede mig særdeles vel. Thi der fandtes virkelig Lyst og Længsel hos mig efter at lære noget rigtig Godt og Gavnligt, og da jeg nu paa Skolen der havde hivaanet nogle Undervisninger sammen med min Rejseskammerat og henvendte, hvor meget mere de Disciple her, der vare af samme Alder som os, vidste mere end vi, — med hvilken Ild og med hvilken Kjærlighed den deryørende Rektor tog sig af Skoleundervisningen, og hvilken sjøn Orden der her fandt Sted i Alting, da onskede jeg mig aldrig mere tilbage til en saadan Skole, som den i G, men vilde hellere baade Dag og Nat studere i W. end at slentre omkring paa Gaden og Markerne i G. Da jeg kom hjem, bad jeg derfor min kjære Fader ret indstændig, at han maatte lade mig gaa paa Skolen i W., og omendstjont denne By ligger omtrent 24 Mil fjernet fra mit Hjem, og Udaisterne til mit Ophold her vare langt behydeligere end i G, saa gav den gode Fader dog efter for mine Bønner, anmeldte sin fattede Beslutning for

Rektoren i G. og beholdt mig hos sig nogle Maaneder, indtil Nytaaret kom, forat jeg under hans Ledelse bedre kunde forberedes til Indtrædelsen i den nye Skole, hvor der forlangtes mere af mig end i G.

Denne gang har jeg vel ved min frække Ufsindighed og mit daarlige Væsen forvoldt mine Kjære saa megen Sorg og Kummer, at jeg aldrig i mit Liv noksom kan talke dem for det Tilsyn og den Overbærenhed, de udviste imod mig. Thi jeg var ei alene fuld af Hovmod, lig en tom Sæbefugle, der, netop fordi den er tom, stiger saa høit i Veiret, men i mit Hjerte rørte der sig og fremspirede allsags ungdommelig Ondskab. Da tog vor kjære, trojaste Herre mig i en Laarernes og Lidelsesernes Skole, der var mig en bedre Forberedelse, ikke alene for Skolen i W, men ogsaa for mit hele Liv, end forøvrigt alt Andet, som dengang vedersfores mig.

Juleaftens Morgen vortes min gode Fader af et Slag, saa at han saakend bevistløs til Gulvet inde i sit Studerestue. Efter dette Anfald kom han sig vel atter igjen saa snart, at

han endnu samme Dags Aften kunde med den ikke lammede venstre Haand uddøle Julegaverne til sine Børn og Tjenestefolk og ved denne Anledning udtale mangt et dybt, til Hjertet gaaende Ord; men nogle Dage efter nedboledes Fader saavel som vi Alle af en ny Fidselse. Min kjære Søsters Barn, det af Børnebørnene, som var min Faders Lyft, og som oglaa jeg holdt meget af, døde en Nat pludselig, efter at jeg nogle Timer forud havde leget med det endnu meget muntre Barn. Og netop i disse Dage, da Alt var saa mørkt og trist i Huset, maatte jeg tiltræde Rejsen til B.

Det var Nytaarsdag, allerede henimod Aften, da jeg tog Afsked fra min dyrebare Fader for endnu denne Dag at gaa et Par Timers Vej til min Svoger i L. Min Fader stilles fra mig med kjærlighedsfuldt Afsked, som om det maasse kunde være den sidste Gang, vi saa hinanden. Han bad til Gud, "at han dog vilde lære mig paa sine hellige Veie, og at han med Torner vilde tilspærre mine egne, kjædelige Veie."

Stjernerne stinnede allerede over Sneen, da jeg vandrede oppe fra Bjergsraaningene ned imod Dalen. Vælkens Brusende var forstummet, da den bedækkedes af en tyk Isforpe og dybt Sne. Men Isforpen paa mit unge Hjerte var brudt, og et Jorbarmsens Lys, som stedse vil drage og lokke Menneskehjertet til sig, faldt paa mine Taarer. Den kjære lille Caroline (saa hedte min Søsters lille Datter) er nu allerede bleven en Engel, og hendes spæde Lege slumrer i Graven; snart vil min gode Fader ogsaa være død, — saa er jeg en stakkels Forladt; o kjære Gud, tag dig dog af mig. — Disse vare omtrentlig de Tanker, under hvilke jeg bevingede mine Skridt henover Dalens dybe Sne, for snart at kunne komme til min kjære Søster.

Denne min ældste Søster var et saa smukt Gemynt og havde sine Forældre saa ubestribelig kjære, at den blotte Tanke om muligens at miste Faderen var hende meget tung at bære. Gud lod hende heller ikke opleve dette Tab, men kortlog hende nogle saa Aar efter fra al Fidselse og Glendighed; vor Fader derimod lod han os beholde endnu i otte Aar, indtil den Tid, da jeg — Sorgernes Son — havde fuldendt mine Studier. Men denne Nytaarsdags Aften, da jeg var hos min Søster, holdt vi det begge for umuligt, og begræd allerede Faders Død som tilsyneladende uundgaaelig nær.

After maatte jeg rejse over G. dels for (ef-

ter min Faders udtrykkelige Begjæring) at tage Afsked hos mine hidtilværende Lærere og talke dem for den nydtte Undervisning, dels ogsaa for at afhente min forrige Rejseskammerat, som havde bevæget mig til at gaa til B., og med hvem jeg nu atter i Høllensfab vilde gjøre Rejsen. Hans Fader havde besørget Kjøretoi til os og bragt vore Sager i Orden, og den anden Dag, efterat jeg var kommen til ham, ved Middagsstunden, reiste vi afsked fra den lille By B., hvor min Ven boede. —

Det var just Søndag og en vakker, klar Vinterdag; paa de med smaa Sneflak overtrukne Brene udbredte Solen sit Lys, og over de stille Marker hørte man Landsbyernes Klokker ringe til Eftermiddagsgudsstjenesten. En Tidlang behagede dette mig vel, men saa blev jeg betagen af Utaalmodighed, og af Utaalmodigheden kom ondt Lune. Thi vor Kjøresvend, som tilføds gik ved Siden af sin Vogn, førte os i saa langsomme Skridt, som om han havde havt et Læs Sand eller Sten, og hans Heste saa ei ud, som om de paa den hele øvrige Rejse nogentid vilde gaa anderledes end nu ved Rejsens Begyndelse. Da surmulede jeg og min Kammerat, først over det flette Kjøretoi, og saa sagde jeg ganske utaalmodig: "En slikt sdrægtigt Skridt fremad paa en Kjøre kunde jeg ikke lide; hellere vilde jeg gaa tilfods isorveien til vort Mattehørberge og saa vente i det varme Værelse der paa vor Sandkjører."

Jeg steg af og sprang ærgert isorveien. Paa det nærmeste Sted spurgte jeg efter Landeveien til W. Folkene her viste mig hen paa Postveien, der her gjor en Omvei, icke den gaar over Rejseladst, medens den almindelige Kjørevei fører lige over Roda. Uden længer Venten paa Vognen drog jeg med raske Skridt ned i Ordalalen indtil den lille By M., hvor jeg ankom ved Solnedgang. I den dristige Forudsætning, at dette vel maatte være det Sted, hvor ogsaa vor Kjøresvend vilde overnatte (jeg havde forsvemt hævem at skaffe mig Underretning hos ham), gik jeg her ind i en Gæstgivergaard og spiste et Stykke Aftenbrød, hvori jeg til min store Lykke bemærkede en i Deigen indkommen Knappenaal, endnu forend jeg havde taget det i Munden. Jeg ventede nu den ene Aftentime efter den anden paa min Rejseskammerats Ankomst, indtil endelig Væntingen, hvem jeg meddelte mit Anliggende, sagde mig, at jeg her vistnok vilde vente forgæves. Thi mit Kjøretoi, sagde han, havde i ethvert Fald staaet ind paa den nærmere og bekvemmere Vej over Roda, og forat komme til det maatte jeg aller vende tilbage til det sidste Sted, hvor jeg havde forladt den lille By; i den nærmest der ved liggende Landsby vilde jeg vel finde vor Rejseskjøre igjen.

maattet gaa tilbage, var det mig ingenlunde at gjøre, men min Hovmod tillod mig ei at vende om paa den rette Vei. "Hvorledes?" sagde jeg hos mig selv, "skulde jeg lade mig udele af min Kammerat og af vor gamle Kjørsnegl, fordi jeg har begaaet den Feil at gaa Postveien? Nei, det gjør jeg ikke; jeg forbliver nu, hvor jeg er, og gaar min egen Veil."

Nu, dette "at gaa min egen Veil" blev gjort mig meget vausteligt allerede i denne Nat og endnu mere den efterfølgende Dag. Der havde nemlig her just paa denne Tid vist sig enkelte Spor af en, som det saa ud til, meget farlig Syge blandt Hornforget i Orskabalea. Regjeringen havde afsendt en Kommission for at undersøge Sagen. De Herrer, til hvem dette Hverv var overdraget, havde — maasse forat undgaa Opsigt, maasse ogsaa af staansomt Hensyn til Bertens Næringsvei, blandt hvis Kæde ogsaa Sygdommen fandtes — valgt Natens Tid til deres Undersøgelse, og uheldigvis blev den alle Sonderlemmelsesforretning forstørstedelen foretaget i det store Værelse, hvor man havde anvist mig mit Stue til Natteleie; de gode Herrer var nemlig bange for Kulden. Her var da rigtignok ei at tænke paa at saa sove ind. Dels holdtes jeg vaaen ved Varmen af de med Tobakskaolmen blandede, ildegluende Dunster, som trængte frem af det døde Kreaturs Indvolde, — dels ogsaa ved den Kulde, som tilligemed den friske Luft kom ind igjennem den aabenstaende Dør. Da det endelig, omtrent i den anden Time efter Middnat blev roligt i Kammeret, kunde jeg ikke saa sove for Frostens. Thi jeg var kun bedækket med min lette Klædeskrakke, — den varmere Klædning havde jeg efterladt i Vognen. Ikke lidet glad var jeg derfor, da Tjeneren i Huset henimod Kl. 3 kom med sin Vlytte og kort efter bragte mig en af Husets Dagsovnere, som skulde føre mig en varmere Veil igjennem Ekoven hen til Saalbalen. Min Vedsager maatte snart hjem igjen og passe sit Arbejde, — ogsaa mig var det magtpaaliggende at komme snart afsted, og saa drog vi da afsted, hver vor Veil midt i Natens Dunkelhed.

Det var en ualmindelig kold Morgen, og Himlen var tillige overtrukket med Laageskyer. Eiten snøede sig hen over det heile Bjerglandskab langs ved Siden af en trang Dal; under Stillheden horte man i det Fjerne den hvinende Luden i et sønderbrækt Furrutræ, hvormed Nordenvinden spillede. Ved Dagens Frembrud, da Kragerne vagnede og spjot ind efter deres Foder, kom vi til den lille By, hvorhen min Vedsager vilde føre mig. For de Skillingen, jeg endnu behølv tilbage efter Fradrag af Betalingen til Beviseren (thi ogsaa mine Rejsepenge havde jeg forstørstedelen

lagt efter i Vognen sammen med de øvrige Sager), fik jeg mig et lille Stykke Simle (Løvse) og gif saa grundende "min egen Veil" ned i den vakre Saalbal.

Jeg ved ikke mere, hvilken Litterlig Frygt-somhed eller hvad for en anden Grund der bragte mig paa det Indfald: ikke at gaa igjennem Universtetsstaden F, men omkring Byen. Da maatte jeg, som desforuden allerede var mat af Hungeren og af Mangelen paa Natteboile, ogsaa ovenikjøbt bane mig min egen Veil i Sneen og som saa med dobbelt Udmattelse ned i Rühlbalen. Da jeg, henimod Aften, endnu havde en Times Veil til Weimar, satte Udmattelsen, Hungeren og den stærke Kulde saaledes ind paa mig, at jeg for Sovnigheds ikke kunde komme længere. Jeg satte mig paa en tilfænet Stenbræk ved Veien, lænede mig mod et Træ og var just paa Veil til at sove ind, hvilket formodentlig maatte være blevet min sidste Sovn. Da sendte Gud mig, lig gode Engle, to brave Gaandværksvende, som saa mig sidde der, kraftigen satte Mod i mig og en Tidlang førte mig videre med sig. Disse Mennesker havde ogsaa Medlidenskab med mig, gif mig tilsnie, ganske langsomt og lode mig ikke mere efter sig, indtil vi kom til den lille By. Her gif jeg da i det for mig leiede Kvarter. Min Vogn var endnu ikke der (den kom først den påfølgende Dag), og mine unge Bekjendte, som boede her i Huset, vare gaaede ud. Saa træd og hungrig jeg end var, afholdt dog min Udsælselse (eller hvad det foretjen var) mig fra at aabenbare min Forlegenhed for den endnu ganske ubekjendte Herre i det Hus, hvori jeg vilde gaa ind; jeg gif da videre for at opsoge mine Bekjendte. Da jeg nu endelig for Træthed ikke kunde komme længere, blev jeg belpist og opvarmet af en gammel, fattig Enke, hos hvem jeg erlyndigede mig om mine unge Venner.

Saaledes har da den kjære Gud allerede i min tidlige Ungdom mangengang tilspærret "mine egne Veile" med Torne, forat jeg kunde lære at saa hans Veile mere kjære end mine egne og hellere vantre paa disse. Han har vælket mig ved sine gode Engle: ved Sygdom, ved Lidelse, ved Arbejde og Møie, naar jeg var i Begreb med — aandelig talt — at sove ind i Dødens Sovn, men har ogsaa stede til betimelig Tid beredt mig Bederbørgelse paa min Fjendsvandring og dækket mig et Bord der, hvor intet Haab om Rettelse var at pine. Han vare Lov og Tak, den trofaste, barmhjerdtige Herre, der saa naadefuldt har ført mig, Han, der jo vistnok heller ikke i min Alderdom vil slippe eller forlade mig, men lede mig videre frem efter sit Raad og omsider antage mig til Væ. (Ps. 73, 24.)

En Misforstaaelse.



"Na, er liden Bid,
Bare for at smage!
O, jeg elsker Kage -
Blot en liden Bid!"

"Ja, saa bid min Ven!
Saa pent og stille!" -

Tænkte da den Lille,
Natte Nagen hen.

Vektor tog den glad,
Misforstod dog Sagen,
Spiste hele Kagen.
"Mange Tak for Mad!"

Gaade.

Jeg gaar paa fire, mod Jorden høiet,
Er ofte vrenten og sjelden fornøiet.
Dog — spænder et 'V' du foran mig Stallet,
I samme Nu der sker et Mirakel;
Thi dristigt stræber jeg da mod Himlen
Og hæver mig op over Menneſtevrimsen,

Stjont end paa Jorden min Fod mon staa,
Men bytter du 'V'et om med et 'S',
Kan Hoden let jeg fra Jorden hæve,
Og høit i Luften du ser mig sæve.
Med 'R' jeg styver dog lettest hen:
Farvel! du ser mig ei mer, min Ven!

Estimoerne



Har du, min lille Læser, lyst til at aflægge et lidet Besøg hos og stifte Bekendtskab med det Folk, som man kalder Estimoer? Ja, siger du, men hvem er Estimoerne, og hvor skal jeg finde dem? Vi træffe Estimoer i Grønland, i Labrador, paa Dorne i Nordis-havet nordensfor Amerika og paa dette Lands nordlige, kolde og sneedækkte Kyster.

Kast dit Blik paa disse Lande, som Estimoerne kalde sine. Næsten hele Aaret ligge de dækkede med Sne; Have og Fjorde ere frozne til Is, Landets høiere Egne skjulte af Sneener. Den 30 a 40 Graders kolde Luft fra Ishavet særer paa Stormens Vingler hen over de ubeskyttede Gletter, hvor intet Træ, ingen Buss formaar at høve sin Krone.

Estimoernes Lande høre til de ødeste og uboeligste Egne i Verden.

Men lad os nu se lidt paa disse Folk. Der staar en Ilden 4 a 5 Fod høi Mand med bredt, fladt Ansigt, fremstaaende kindben, smaa, skraatstillede Dine og brede Skuldre. Ved Siden af ham staar hans endnu mindre Hustru med sin Hudsfarve, hvide, smukke Tænder, og et Ansigt, der bærer Præg af Munterhed, Velvillie og Tillidsfuldhed. Begge ere klædte i lodne Skind fra Top til Taa. Underst høre de en Dragt af Kængskind, der vandre Haarene indad, og udenpaa denne en anden af Sælkind, som vandre Haarene udad. Naar hertil kommer lodne Støvler, Handsker og Hætter, forede med Fugleskind, kan man nok so staa, at de se ud som lodne Dyr, udrustede til at udholde den lange Polarvinters Busskhed.

Om Vinteren bo de i runde store Sneehuse, men Sommerhusene og Sommerdragterne ere derimod af et andet Slags. Da bo de i Hytter, byggede af Sten, Jord og Drivtræer, eller Jordkjældere. At de i den tre Maaneders lange Sommerdag kunne bære en lettere Dragt, derom vidner de virkelig vakre, af Ræsskind og Sælhundemaver kunstfærdigt tilberedte Skjorter, som til vor store Forundring forevises i Kunstsamlinger.

Hvoraf leve disse Mennesker i denne Sneorik? spørger du. Vent blot et lidet Øieblik, saa skal du saa Svaret derpaa. Der kommer to Jægere dragende en Hvidbjørn, de havde dræbt, en anden bærende en Sæl, en tredje og fjerde en Hvalros, de havde fældt, og en femte har fanget en Slump Fisk. Medlemmerne af Familien samles; de skulle nu holde Maaltid. Sælen slaes, Spættet forvandles til Tran, og Kjødet skjæres i lange Stykker, der se ud som store Pølser. Husfaderen griber Stykket, stikker Enden deraf i Munden, sa langt den kan komme, skjærer det af tæt ind til Tænderne, og paa denne Maade vandrer det fra den ene til den anden, indtil den sidste Bid er forsvundet. Uaaadelige Masser raat Kjød og raa Fisk summen med vældige Slurker Tran fortæres paa denne Maade. En Estimoer spiser mere om Dagen, end flere Mennesker hos os er istand til at fortære. Alligevel kan man ikke bestynde dem

for Graadsferi; thi det kolds Klimat kræver baade mere og kraftigere Næring, end vi kunne noies med. Jagt og Fiskeri er deres eneste Næringsvei, og du skal snart faa se, at de ere slette Jægere.

Vi ledsage først to Jægere paa Bjørnejagt. Det er Vinter, og nogle Estimoer have opdaget Bjørnespor i den dybe Sne. En halv Snes Hunde spændes for en Slæde, Jægerne væbenede med lange Spyd sætte sig paa Slæden, og det bærer afsted i Bjørnens Spor. Efter nogle Timers Forsølgelse hør de indhentet den. Bjørnen ser dem, aner Uraad og lægger ivei. To Hunde, som slippes løs af Spændet, indhente den og tvinge den til at standse. Jægerne gribe sine Vaaben, stige af Slæden og nærme sig Bjørnen, saa hvor saa Runt. Medens den ene gjør et forskilt Angreb forta, gjennemboerer den anden den bagfra. Nogle Minutter efter ere de paa Hjemveien med sit Bytte.

Vinteren er netop indtraadt, og vi ledsage en Estimo paa Hvalrosjagt. I Slæden stryge vi hen over Isfladen til et Sted, hvor der for saa Dage siden har været aabent Vand, og hvor Isen nu er meget tynd. Estimoen standser, lytter og hører Hannens eendommelige Brølen. Efter nogle Minutter gjennembryster Hvalrossen den tynde Is med et Knald, der runger gjennem den tause Luft. I det Øieblik Hvalrossen dukker op, ligger Jægeren ubevægelig udstrakt paa Isen. Nepp: er Dyrrets Hoved under Vandet, før han iler frem, saa rask kan han, men saasnart Dyrtpaan synker op, kaster han sig ned igjen eller skjuler sig bag en Isblok. Endelig har han naaet den tynde Is, der nepp: formaar at bære ham. Jægerens slegematiste Ansigt oplives af lidensabelig Fagthyst. Vinen af Hvalrosshud ligger ved Siden af ham, Hærpunen holder han fast med den høire Haand. Dr bevæger Vandet sig, og stannende og pustende dukker det mægtige Dyr op lige ved ham. Hvalrossen ser sig om, ryster Mandet af sit Hoved, og før den atter kan dukke ned, har den Hærpunen i Løbet, lige under Korpen. Det saaved: Dyr springer i Veiret, dets Brøl bliver til Hyl, og blodigt Skum flyder ud af dets Mund. Det kæmper for sit Liv, men maa snart bukke under.

Fiskeri og Jagt er Estimoens Liv Hvid-

bjørnen, Kænen og Moskusøgen sælber han med sin Landsfe, Sælhundene og Hvalrossen, ja endog Jordens største Dyr, Hvalen, maa bukke under for hans Hæpunn, naar han fr. sin lille, af Sælfind synde Vaad, angriber dem. — Noget større Godt end et godt Jagtdistrikt og nogen herligere Nydelse i Livet end at spise Spæk og drikke Tron kjender han ikke. Derfor tror han, at han efter Døden skal komme til et Sted, hvor han skal faa jage Sælhundene, spise Spæk og drikke Tran; thi han kjender endnu ikke det Rige, som bestaar i Nærfærdighed, Fred og Glæde i den Helligaand.

Nogle af de Eskimoer, som bo i Labrador og Grønland, have dog gennem Missionærer lært at kjende den Herre Jesus og hans Rige, der ikke er af denne Verden. Blandt de Missionærer, som have virket mellem dem, maa vi især nævne Hans Egede fra Norge, Grønlands bekjendte Apostel.

Men endnu lever Mænsen af Eskimoerne, Beboerne af Amerikas nordligste Kyster og Zer, i det Dødens Morke, som kun Lyset fra Nærfærdighedens Sol kan fordrive. Ogsaa der er Høsten stor, men Arbejderne ere faa. Lad os derfor bede Høstens Herre, at han ogsaa her vil drive Arbejdere ud i sin Høst!

Tunger! Tunger! Tunger!

En Dag fik den berømte græske Fabeldigter Hesiod af sin Herre Kæmhus Befaling om at kjøbe det Bedste, der var at faa paa Torvet; han havde et stort Selskab at bespise. Hesiod gif og bragte med sig hjem en hel Mængde Tunger, som hin i forskjellig: Sauce vilde sætte frem. Da nu Bordet var dækket, se da va: den første Net Tunger, den anden Net Tunger og den tredje Net ligeledes Tunger. Hans Herre blev ærgerlig og spurgte: "Befalede jeg dig ikke at bringe det Bedste fra Torvet?" "Dg har jeg ikke efterkommet din Befaling?" svarede Hesiod "Gives der noget Bedre end Tunger? Er ikke Tungen Sandhedens og Forstandens Nærfærdighed? Er ikke Tungen den Magt, hvormed vi belære, overbevise regjere og styre?"

"Nu," sagde Kæmhus, "kjøb mig imorgen

det Gletteste fra Torvet; jeg har de samme Folk tilbords igjen og gad gjerne have noget Andet." "Det Børste skal jeg kjøbe? Godt!" — sagde Hesiod og gif hen og kjøbte — Tunger. Dg da Maaltidet næste Dag var anrettet, fremfælttes der igjen Tunger, Tunger, Tunger! — "Se, min Herre," sagde Hesiod, "Tungerne ere det Børste i Verden. Hvorledes liver, trætter og strider man ikke med dem! Hvorledes bliver ikke loiet, bagvadt og bespottet med dem!"

I vide, hvorledes den hellige Jakob udtrykker det: "Med Tungen velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Billede. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke sias at ske" (Jak 3, 9 10.)

Guldringen.

For mange, mange Aar siden levede der i Holland en meget rig Jomfru, som var saare stolt og opblæst af sin store Formue. Hun havde mange Skibe i Søen, og disse bragte hende fuldt op af Kostbarheder fra alle de fjerne Lande, med hvilke Holland den Gang stod i Handelsforbindelse. Men hendes Hjerter var haardt og koldt, og hun frygtede hverken Gud eller Mennesker.

En Dag befalede hun Kapteinen paa et af hendes Handelskibe at sejle bort og hente en Skibslandning af det, som ansaaes for det kostbareste i Verden. Kapteinen bad hende nærmere bestemme, hvad hun ønskede, men den stolte Kvinde afviste ham uden nærmere Besked.

Efter længe at have tænkt derover bestuttede Kapteinen at hente en Skibsladning Guede, hvilket, da det er Menneskenes bedste Næringsmiddel, ogsaa efter hans Mening var det kostbareste. Da han var kommen hjem, gif han op til den rige Jomfru og fortalte, hvad hun havde hentet; men hun blev rasende forbitret og overroste ham med Skældord, fordi han havde hentet 'saadant noget Lapperi.' Hun havde i det mindste ventet, at han havde bragt Guld og Skjendben fra Afrikas Kyster, og hun vilde slet ikke høre paa Kapteinens Forklaring,

men befalede i sin hovmodige Vrede, at al Hveden skulde kastes i Havet.

Kapiteinen ansaa dette for at være en stor Synd, især da der var Tyrtid i Landet. Han samlede derfor alle Stadens fattige nedv ved Stranden, og da Jomfruen kom derned forat se paa, at hendes hjertelese Befaling punktilig blev adlydt, kastede alle de hungrige Stakler sig paa Kne for hende og bad hende om Lidt af de Levnetsmidler, som hun havde i Siade at kaste i Havet. Men alle deres Bønner vare for-gjæves; hun gjentog kuldt sin Befaling og bød Kapiteinen skynde sig at udføre den. Da udbrød Kapiteinen fuld af Gærme, i et hun medlidende saa paa den fattige Hob: "Gud vil sandelig ikke lade en saadan Gjærning ustraffet; thi det er en uroffelig Sandhed, at Synden skal straffes i denne og den tilkommende Verden. Den Dag skal komme, da De skal ønske, at De kunde opsamle en Haandsfuld af det edle Korn, som De nu saa skammelig bortkaster."

'Hvad?' raabte den rige Dame med en haanlig Bættel, "Ivor De, at jeg nogenstunde skal blive saa fattig, at jeg kommer til at savne det Nødvendige? Nei, det er lige saa umuligt, som at mine Dine skulde gjenfæ den Ring, jeg nu kaster i Havets Dyb."

Med disse Ord drog hun en kostbar Ring af sin Fingring og kastede den i Havet. Hele Eskibsladningen af Hvede blev derpaa efter hendes Befaling kastet i Søen.

Nogle Dage senere gik den stolte Jomfrus Pige paa Torvet for at kjøbe Fisk, og da hun gjorde dem rene, fandt hun i Bugen paa en af Fiskene en Ring, som hun bragte til sin Moder. Denne blev glad af Skæf; thi hun anede, at Ringen var et Forbud paa de Ulykker, som skulde komme. Kort efter fik hun Underretning om, at flere af hendes Hænderstæbe, som havde været paa Hjemveien fra Ostindien med rige Ladninger, vare gaaede under med Mand og Mus. Og i Købet af saa Dage fik hun flere Efterretninger om lignende Modgang. Nogle Skibe vare blevne tagne af Maurerne og Tyrkerne, og adskillige Handelskuse, med hvilke hun havde store Forbindelser, vare gaaede fallit, saa at Kapiteinens Spaadom gik i Opfyldelse ikke fuldt et Aar efter, at hun havde odelagt Hveden.

Saaet og foragtet af alle dem, som hun i

sine Belmagtsdage havde behandlet ilde, sank hun Dag for Dag dybere i Elendighed, og maatte tigge sit Brød fra Dør til Dør, indtil hun omsider døde i den yderste Nød og U-selshed.

Fæver ikke vild, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneffe saar, det skal han og høste!

"Sov, som bänder sin Fader eller sin Moder, hans Bygte skal udslukkes i tykt Mørke." Ordspr. 20, 20.

Engang spadserede tvende Studenter til Bittenberg og hvilede sig under et grønt Træ; Fuglene sng, og Solen skinnede lyst og varmt. Den ene sagde: "Heire Gud, hvor vakker det er at se paa Himmelen"; den anden sagde: "Ja den, som kunde gjøre det med god Samvittighed." Da sukede den Første og lagde: "Jeg vilde engang gaa til et Gilde med nogle Kammerater og had min Fader om en Daler. Han sagde: "Søn, naar Du vidste, hvor surt det er for mig og din Moder at fortjene en Daler, saa vilde Du ikke bede om saa meget. Se, der hr du en Ort, og naar Du har drukket den op sammen med dine Kammerater, saa nei Dig med det og kom hjem igjen." Jeg blev vred og kastede Orten paa Ga'vet. — Fader er nu død, men kunde jeg grave ham op af Jorden igjen med mine Negler, saa vilde jeg, gjøre det; thi saaoft jeg tænker derpaa, er det som om der dryppede Blod fra mit Hjer'e, og jeg er meget bekymret for, at Gud ser denne Drik Skyld vil kaste al min Formue i Smudset." Og saaledes gik det ogsaa; thi om han end fik Formue paa en ærlig Maade ved Giftmaal, saa vandte dog ha is Børn om med Tiggerstaven.

Oplosning paa Gaaden i No. 7:

Se i l.

"Børneblad"

udkommer i Begyndelsen af hver Maaned. Prisen er 35 Cts. pr Exemplar. Men Agenter, som tage Pakker og selv holde Navneliste over de enkelte Abonnenter, erholde som for følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5—9 Expl. efter 30 Cts pr Ex.
 " " " 10 49 " " 25 "
 " " " 50 og derover 20 "

Betalingen erlægges forst udsvis.

Alt, hvad der denkommer Bladet, indsendes til

J. B. Frick,
 Dr. 115, La Crosse, Wis.